

Република Србија
УПРАВНИ СУД
23 У.4848/15
26.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, Гордане Гајић Салзбергер и Гордане Богдановић, чланова већа, са судским саветником Миром Стевић Капус, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље С Б из Б поднетој против туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање – Дирекција фонда Београд, ради поништаја решења број од 18.02.2015. године, у предмету инвалидске пензије, у нејавној седници већа одржаној дана 26.05.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање – Дирекција фонда Београд, број од 18.02.2015. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиље изјављена против решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање – Филијала за град Београд, број од 19.12.2014. године, којим се тужилји, кориснику инвалидске пензије утврђене решењем Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање запослених, Филијала за град Београд, број од 09.03.2001. године, обуставља исплата пензије са 15.12.2014. године, при чему жалба не одлаже извршење решења.

Тужилја С Б из Б поднела је, дана 25.03.2015. године, тужбу Управном суду, којом је оспорила законитост решења туженог органа због неправилне примене одредбе члана 96. Закона о пензијском и инвалидском осигурању ("Службени гласник РС", бр. 34/03), на основу које је тужилја позвана на преглед, иако је право на инвалидску пензију остварила по Закону о основама пензијског и инвалидског осигурања ("Службени лист СРЈ", бр. 30/96), због чега се не може позвати на преглед ради поновног утврђивања инвалидности. Сматра да је тужени био дужан да укине првостепено решење јер је првостепени орган поступио противно члану 218. став 1. важећег Закона о пензијском и инвалидском осигурању, као и да је тај орган повредио одредбе члана 239. - 250. Закона о

општем управном поступку, јер је поновио поступак окончан правноснажним решењем, а да за то нису били испуњени услови прописани наведеним одредбама Закона о општем управном поступку. Сматра и да је у конкретном случају првостепени орган био дужан да донесе закључак о покретању поступка понављања са поуком о правном средству, те да је супротним поступањем тужени орган тужљу лишио законског права на пензију и уставног права на правно средство. Истиче да је у смислу одредбе члана 240. став 1. и 2. Закона о пензијском и инвалидском осигурању дана 10.04.2008. године, наступио преклузивни рок за преиспитивање налаза, оцене и мишљења органа вештачења, те да налази ад хок комисија не могу представљати законски основ за доношење решења о укидању правноснажних решења. Са свега напред изложеног тужиља сматра да како је стекла трајно право на инвалидску пензију по прописима који су важили пре ступања на снагу Закона о пензијском и инвалидском осигурању ("Службени гласник РС", бр. 34/03), тужени нема законски основ за позивање тужиље на било какав преглед, а тужиља нема обавезу да се одазива на позиве за преглед, чија обавезност није била прописана у време осигураног случаја, нити је накнадним доношењем специјалног закона уведена ретроактивна обавеза поновног прегледа. Са изнетог предложила је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, налазећи да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, те је након разматрања тужбе, одговора на тужбу и свих списа предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из стања у списима предмета и образложења оспореног решења произлази да је првостепени орган у поступку покренутом по службеној дужности у смислу члана 96. став 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању утврдио да је тужиљи решењем од 09.03.2001. године, утврђено право на инвалидску пензију почев од 01.02.2001. године. Даље је првостепени орган према извештају Дирекције фонда, Сектора за медицинско вештачење бр. од 15.10.2014. године, 19.11.2014. године и 15.12.2014. године тужиља позвана да се дана 15.10.2014. године, 19.11.2014. године и 15.12.2014. године јави на преглед код Органа вештачења у првостепеном поступку ради утврђивања промене у стању инвалидности, али да се позиву није одазвала. Са изнетих разлога а позивајући се на одредбу члана 122. став 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, првостепени орган донео је одлуку као у диспозитиву решења од 19.12.2014. године. Тужени орган одбио је жалбу тужиље налазећи да је правилно првостепени орган на основу одредбе члана 122. став 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању ожалбеним решењем обуставио тужиљи исплату инвалидске пензије, јер се није одазвала на три позива органа вештачења ради утврђивања промена у стању инвалидности, нити је оправдала разлоге, због којих се није одазвала на позив органа вештачења у првом степену. При томе је тужени указао да су позиви послати на адресу на којој жалиља има пријављено пребивалиште, али да су се позиви вратили са знаком "није тражено". Са изнетих разлога тужени орган је сходно члану 230 став 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења.

Полазећи од напред изложеног чињеничног и правног стања ове управне ствари, основано се по оцени Управног суда наводима тужбе указује да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца.

Одредбом члана 96. став 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању ("Службени гласник РС", број 34/03...101/10), прописано је да се промене у стању инвалидности које су од утицаја на право на инвалидску пензију признату правноснажним решењем, утврђују у поступку покренутом на захтев осигураника, односно по службеној дужности.

Одредбом члана 240. истог закона прописано је да се решења којима су, до дана ступања на снагу овог закона, призната права из пензијског и инвалидског осигурања или којима је утврђен пензијски стаж, а којим је очигледно повређен материјални закон, могу укинати по праву надзора и по протеклу рока утврђеног законом којим је уређен општи управни поступак, у року од 5 година од дана ступања на снагу овог закона. Ставом 2. истог члана прописано је да се налаз и мишљења органа вештачења на основу којих су, до дана ступања на снагу овог закона, призната права из пензијског и инвалидског осигурања посебно инвалидности могу преиспитивати по службеној дужности у року од 5 година од дана ступања на снагу овог закона.

Из стања у списима предмета произлази да је тужилци привременим решењем Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање – Филијала Београд, број решења: од 09.03.2001. године, утврђено право на инвалидску пензију почев од 01.02.2001. године. Наведено решење донето је применом одредаба Закона о основама пензијског и инвалидског осигурања ("Службени лист СРЈ" бр. 30/96) и Закона о пензијском и инвалидском осигурању ("Службени гласник РС" 52/96), важећим у време његовог доношења. У списима предмета управног поступка налази се и налаз, оцена и мишљење првостепеног органа вештачења број од 23.11.2000. године, којим је утврђено да на дан прегледа 23.11.2000.године код тужилце постоји трајни губитак радне способности, са констатацијом да је потпуно и трајно неспособна за обављање свог посла – послови медицинске сестре у сали за катетеризацију, као ни другог одговарајућег посла, нити се преквалификацијом или доквалификацијом може оспособити за други одговарајући посао са пуним радним временом. У наведеном налазу, оцени и мишљењу констатовано је да контролни преглед није потребан.

Полазећи од цитираних одредби Закона о пензијском и инвалидском осигурању ("Службени гласник РС", број 34/03...101/10), неспорне чињенице да је тужилца право на инвалидску пензију остварила привременим решењем Филијале за град Београд, број решења: од 09.03.2001. године, као и с обзиром на значај прегледа код утврђивања медицинских чињеница, на основу кога се даје мишљење о стању инвалидности од чега директно зависи остваривање права из пензијског и инвалидског осигурања, по оцени Управног суда поступак за утврђивање промена у стању инвалидности које су од утицаја на право на инвалидску пензију признату предметним решењем (а које промене се могу утврдити само налазом, мишљењем и оценом органа вештачења), покренут је по истеку рока прописаног одредбом члана 240. став 2. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, који рок је протекао дана 10.04.2008. године. Ово посебно имајући у виду да су налазом, оценом и мишљењем првостепеног органа вештачења број од 23.11.2000. године, утврђене медицинске чињенице и на основу њих дато мишљење о стању инвалидности тужилце да на дан прегледа 23.11.2000.године код тужилце постоји трајни губитак радне способности, са констатацијом да је потпуно и трајно неспособна за обављање свог посла – послови медицинске сестре у сали за катетеризацију.

Поред тога одредбом члана 218. став 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању прописано да корисници права из пензијског и инвалидског осигурања који су, до дана ступања на снагу овог закона, та права остварили по прописима који су били на снази до тог дана а која су утврђена овим законом, имају та права и после тог дана, у складу са прописима који су важили до почетка примене овог закона. Како је тужила право на инвалидску пензију остварила применом одредаба Закона о основама пензијског и инвалидског осигурања ("Службени лист СРЈ" бр. 30/96) и Закона о пензијском и инвалидском осигурању ("Службени гласник РС" 52/96), који су важили до почетка примене сада важећег Закона о пензијском и инвалидском осигурању ("Службени гласник РС", број 34/03...101/10), то се доводи у питање постојање законског основа да се применом одредбе члана 96. став 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању по службеној дужности покрене поступак ради утврђивања промене у стању инвалидности и тужила позове на преглед код Органа вешачења ради поновног утврђивања инвалидности, те да се због неодазивања позиву обустави исплата инвалидске пензије применом одредбе члана 122. став 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању.

Са напред изнетих разлога у поновном поступку тужени орган је у обавези да у смислу цитиране одредбе члана 240. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, посебно имајући у виду одредбу члана 218. став 1. истог Закона оцени да ли се у конкретном случају с позивом на одредбу члана 96. став 1. истог Закона може по службеној дужности покренути поступак за утврђивање промена у стању инвалидности од чега директно зависи остваривање и коришћење права на инвалидску пензију већ признатог по прописима који су били на снази до примене сада важећег Закона о пензијском и инвалидском осигурању.

Налазећи да образложење оспореног решења не задовољава захтеве правичности, имајући у виду да је у њему примењено материјално право на штету тужиље, Управни суд је одлучио као у диспозитиву пресуде, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима и вратио предмет надлежном органу на поновно одлучивање, сагласно одредби члана 42. став 1. истог закона, при чему је тужени орган дужан да поступи у свему у складу са правним схватањем и примедбама суда, сагласно одредби члана 69. став 2. истог закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 26.05.2016. године, 23 У.4848/15

Записничар
Мира Стевић Капус, с.р.

Председник већа-судија
Стево Ђурановић, с.р.

За тачност отпавка
Управног већа

PP/HM